

„Wszystko jak echo...”

Teatr

„Zimowa opowieść” to jedna z trzech ostatnich sztuk Williama Szekspira. Ta dziwna tragikomedia nie jest ani tak dramatyczna jak inne jego tragedie, ani tak zabawna jak jego komedie. Posiada jednak wiele uroku, zwłaszcza w partiach plebejskich i sielankowych. Jest osobistą fillipiką autora na temat nieuchronnej przemijalności, nieodwracalności zdarzeń, a tym samym wiecznym triumfem młodości.

Trzygodzinny spektakl w Teatrze Współczesnym w Warszawie nie zaskakuje. Owszem, poprawna reżyseria **Macieja Englerta**, ale bez pomysłu i czytelnego powodu.

Reżyserowi nie pomogli również aktorzy. **Zbigniew Zapasiewicz** — wspaniały, mocny atut w rękach reżysera — w roli króla Sycylii Leontesa jest szary, bez emocji. Zwłaszcza w scenie nagłej przemiany z chorobliwie zazdrosnego męża w skruszonego nieszczęśnika świadomego swych win. Podobnie **Marta Lipińska** jako Hermiona

nie wywołuje współczucia. Jest sztuczna.

Co się dzieje? Tacy aktorzy, w takim teatrze, w takiej sztuce, pod batutą Englerta nie potrafią zagrać na żadnej ze strun swoich wspaniałych instrumentów.

Norbert Rakowski grający księcia Floryzela, nie wykazuje się nawet poprawnością warsztatową. Jego książę jest papierowy, jednowymiarowy i nijaki. Nikt nie wierzy w jego miłość i wolę walki o ukochaną **Perditę**.

Na tle szarego tła wyróżniają się cztery postacie: **Bronisław Pawlik** i **Marcin Troński** — pastyrze, ojciec i syn — tworzą zabawny duet wiejskich poczciwych nawniaków, nadając swym postaciom rysy charakterystycznej indywidualności. Pawlik bawi się słowem, Troński gestem i mimiką.

Ciekawy jest również **Antolikus**, cwany złodziejasek w brawurowej interpretacji **Krzysztofa Wakułińskiego**. Na uwagę zasługuje **Agnieszka Suchora** z dużym wdzię-

kiem wcielająca się w postać **Perdity**. Jako gospodyni święta strzyżenia owiec, chwalać piękno polnych kwiatów, jest cudownie wzruszająca i prawdziwa. Zresztą partie sielankowe są najciekawsze i najzabawniejsze w tym spektaklu.

Mocną stroną przedstawienia jest scenografia **Marcina Stałewskiego**. Oszczędna, prosta, nie przeszkadzająca, ciekawa i budująca nastrój. A pomysł z ruchomą, wielką szarą płachtą, oddzielającą królestwa Czech i Sycylii, jest oryginalny i zaskakujący.

Ogólna jednakże temperatura „Zimowej opowieści” jest taka jak za oknami. Siedziałam na widowni i w przekład **Barańczaka** wszeptywałam się **Tuwm**:

*„Czas ciurkiem monotennie ciecze
i świerszcz nakręca niestrudzenie
Mikroskopijny zegareczek
Wszystko jak echo...”*

I jak echo warszawska inscenizacja „Zimowej opowieści” **Williama Szekspira** nie pozostanie mi długo w pamięci.

MAGDALENA WYSOCKA